

НІМЦІ ПІДПРЯГЛИСЯ. І ПОТЯГНУЛИ...

Чому місцеві аграрії не працюють так, як інвестори. Не вміють, не хочуть, чи не можуть?

Упродовж багатьох десятиліть аграрний сектор країни потерпав від різного роду перемін. То ми доганяли і переганяли Америку, то виконували продовольчу програму, лишаючись самі напівголодними. Але з часом командно-адміністративна система в сільському господарстві лусьнула, як мильна бульбашка, і розкитаний колгоспний віз почав поступово розсіпатися, доки не розлетівся вщент. І ось уже при незалежній Україні започаткували Земельну реформу. В цьому, до речі, на той час була гостра необхідність, інакше досі ми вже б дохазяйнувалися до ручки. Разом із тим у процесі реформи виявилось чимало слабких сторін.

На перших порах селяни, зголоднілі за власним шматком землі, вхопилися за неї руками і ногами. Однак для багатьох ця ноша виявилася непосильною. Навіть деякі наспіх зіплені агроформування не витримали умов дикого ринку і почали поступово розвалюватися. На жаль, така тенденція і досі триває. Як наслідок, у районі облогує близько 11 тисяч гектарів землі. Значна частина площ уже заросла чагарниками. Звісно, така картина викликає у селян розпач і безнадію. Де він, справжній хазяїн?

Першою ластівкою стосовно інвестицій в аграрний сектор стало ПП «Агро-Експрес-Сервіс», котре взяло в оренду земельні паї на території Ярославницької, Новоукраїнської, Вовницької, Торговицької, Мальованської, Добрянської сільських рад. А далі, як казав один радянський політик, процес пішов. Гадаємо, що ТзОВ СБЄ «Україна-Рівне», яке нещодавно орендувало в районі близько п'яти тисяч гектарів землі – не остання крапля в інвестиційному морі. Та головним, вважаю, є те, що в аграрний сектор вкладають свій капітал не лише вітчизняні, а й зарубіжні інвестори.

У доброго господаря, звісно, земля не облогуватиме. Він намагатиметься взяти з неї максимальну віддачу. А щоб її отримати, треба, звісно, спочатку дати землі те, що вона потребує. Тому орендарі використовують нову техніку, передові технології. І результати не забарилися. Скажімо, в минулому році в «КамАЗ-Агро»

одержали з кожного гектара по 610 центнерів цукрових буряків. Та про такий врожай, погодьтеся, нашим славним колгоспникам колись можна було тільки мріяти. В інших інвесторів теж вагомі результати, які вплинули і на загальнорайонний показник. У минулому році врожайність колоскових становила 30,5 центнера на круг, цукрових буряків – 318 центнерів (до речі, ця культура вперше за останні роки стала прибутковою).

Давно відомо, що селяни – народ консервативний. Тому й не дивно, що дехто і досі скоса дивиться на орендарів. Мовляв, за декілька років вони виснажать землю, візьмуть своє – і будьте здорові. Скажу відверто – так може твердити людина, котра має досить приблизне уявлення про землеробство. Бо кожний бізнесмен-аграрій зацікавлений, насамперед, не в тому, щоб витягти із землі останні соки, а в тому, щоб дати їй усе необхідне, аби вона з року в рік віддячувала все вагомим врожаєм. Ось простий приклад. Виходячи на запланований показник по врожайності зернових, наші фахівці розраховують, скільки потрібно внести у ґрунт азотних, фосфорних, калійних добрив. Такі ж розрахунки проводяться й нашими колегами – зару-

біжними інвесторами. Але підхід до справи в них зовсім інший. Річ у тім, що вони завжди дають землі наднормовану кількість поживи – із запасом на майбутнє.

Безперечно, зарубіжні аграрії (втім, і деякі вітчизняні) в порівнянні з місцевими господарями працюють в значно кращих умовах. Здається, ми маємо все: і міцний кадровий потенціал, і досвід, і бажання. Не вистачає лише одного – матеріальних ресурсів. Та що там казати, коли дизельне паливо, деякі добрива за рік подорожчали вдвічі. А сільськогосподарська сировина? Якщо протягом жнив за тонну зерна давали 1400 гривень, то тепер – 1200...

Хоч-не-хоч, а мимоволі спадає на думку, що в аграрному секторі країни існують суцільні парадокси. Бо виходить, що вітчизняний сільгоспвиробник сьогодні дотує того, кому завтра продаватиме продукцію. Адже, беручи кредити на придбання техніки, добрив, пального, засобів захисту рослин і сплачуючи відсотки, виробник несе витрати. Разом із тим йому ніхто не дає гарантій, що вони згодом окупляться. Адже закупівельники можуть завжди безсоромно збити ціну на продукцію, що, до речі, вже не раз траплялося.

Так, у складних умовах доводиться працювати місцевим господарям. Проте вони намагаються не відставати від зарубіжних колег. І в технічному, і в технологічному плані. А щодо землі, яка облогує, то незабаром і їй дадуть лад. За прогнозами, у наступному році в районі не лишиться жодного необробленого гектара. Адже кількість інвесторів зростає, між ними вже навіть почала виникати конкуренція. Так що не такий страшний німець, як його малюють. Хай собі працює на здоров'я – ми у його кишеню не заглядатимемо. Головне, щоб від його праці була користь і державі, і нашому багатостраждальному селянству.

Віктор КОРОЛЬ,
заступник начальника районного управління АПК.